

DESIGN gate

An aerial photograph showing several women in a dark river, each carrying a large, curved bundle of reeds and flowers. The bundles are arranged in a winding path across the water. The women are wearing traditional conical hats and colorful clothing. The overall scene is vibrant and artistic.

Anglické panství
Waddesdon
postaví pavilon
s tvarem
třípatrového
svatebního dortu

**Antikvariat
DEJA VU**

5 099708 788520

Editoriál

ZAK je vizuální zín o japonské kultuře a subkultuře. Na 56 stranách nabízí seznámení s Japonskem tak, jak ho neznáme, představuje současnou uměleckou tvorbu, zajímavé značky, produkty, ale také témata z gastronomie. O koncept a design zínu se postaralo studio Intrika ve spolupráci s autory Lukášem Holinkou a Václavem Stránským, kterým jde především o současnou progresivní scénu a autentickou podobu Japonska. ZAK je dostupný na vybraných místech zcela zdarma. Momentálně autoři dokončili jeho sedmé vydání, které by mělo být postupně distribuováno v průběhu května a června ve vybraných místech v Tokiu, Praze.

FASHION

ARCHITECTURE

PAITINGS

ARTISTS

Hussein Chalayan připravil výstavu svých nejslavnějších i nejšílenějších módní kolekcí

Tak jako každý průmysl i móda je ovlivněna ekologií. Recykluje se bavlna, šije se z textilií bez obsahu pesticidů a hledají se nové přírodní materiály jako například bambus. Jsou však i tací, kteří hledají svou vlastní cestu a tvoří prostě ze všeho, co jim doslova přijde pod ruku jako dřevo, maso nebo třeba noviny.

Výstava je rozdělena do devíti částí, které návštěvníka provedou celou kariérou Husseina Chalayana a to od prvních dvou kolekcí, které vytvořil na prestižní škole Central Saint Martins v Londýně, kde studoval. Jednotlivé části výstavy mají názvy: Začátek, Transcendence, Metamorfóza, Rychlost a pohyb, Slepé body, Migrace, Hranice, Uvolnění a Nová antropologie. „Pohyb lidí je v Chalayanově tvorbě neustále přítomný. V této kapitole se návštěvníci seznámí s jednou z jeho nejznámějších výstav Afterwords z roku 2000. Pro tuto přehlídku Chalayan proměnil nábytek v nositelné oblečení, přičemž modelky zvedaly stoly do sukní a rozkládaly pohovky do celých obleků,“ uvádí kurátor výstavy Gong Yan k jedné z nejzajímavějších částí nazvanou Migrace. Nový řád vytváří nové lidské bytosti a také hybridy v procesu mutace.

Hussein Chalayan použil slavný citát rakouského filozofa Ludwiga Wittgensteina, aby popsal svou sérii Panoramic z roku 1998. Několik žen s dřevěnými aerodynamickými pokrývkami hlavy maluje na zeď, zatímco vedle nich stojí postava připomínající stráž a sleduje jejich pohyb. Zrcadla a barvy prolínají tyto osoby, jejichž mozky jsou uzavřeny v oválných prostorech, s okolím a stávají se nejednoznačnými stíny bez jasné identity. Využitím různých etnických kostýmů, uniforem a hmyzích krunýřů se Chalayan snaží vytvořit nedefinovatelné hybridy,“ dodává kurátor k poslední

části Nová antropologie. K výstavě byla vydána i rozsáhlá monografie. Jedním z největších experimentátorů a inovátorů ve světě módy je Hussein Chalayan. Již pravidelně do svých přehlídek zařazuje model vyrobené ze všeho možného, jen ne z textilie. Experimentoval s LED diodami, krystaly Swarovski, je také autorem kostýmu „vajička“ Lady Gaga, které si oblékla na Grammy 2011. Mimo papírové šaty vyrobené z neskutečného množství obálek, mě nejvíce zaujal konferenční stůl z masivního dřeva, který se během chvilky změnil v sukni.

Chalayan tento model představil v rámci své kolekce na období podzim a zima 2000 až 2001. Recyklovat se rozhodl i designér Gary Harvey, jemuž vadilo, že i když je papír jedním z nejsnáze recyklovatelných materiálů, až příliš mnoho novin se vytiskne zbytečně aniž by byly distribuovány či zpětně recyklovány. Jako protest tohoto plýtvání Harvey vytvořil šaty jejichž materiálem je výhradně finanční příloha deníku Times. K vytvoření úzkého živůtku a bohaté nabírané sukně Harvey potřeboval celkem 30 výtisků. Recyklované materiály se dostaly i na červený koberec – šaty vyrobené z 254 vysloužilých kreditních karet American Golden Express si ušila kostýmní návrhářka Lizzy Garner na Oscary v roce 1995, kdy byla nominována v kategorii Nejlepší kostým za muzikál Priscilla, královna pouště. Společně se zlatou soškou akademie získala rovněž

nechvalné ocenění módních kritiků za největší faux pas na červeném koberci. Ode mě ale Lizzie získává palec nahoru za kreativitu a nekonvenčnost. Ne zrovna recyklované ale rozhodně nevšední šaty se objevily na loňském předávání MTV Music Awards. Franc Fernandez pro tuto příležitost zhotovil šaty vytvořené výhradně ze syrového hovězího pro jistou kontroverzní zpěvačku. Asi málokoho překvapí, že tou zpěvačkou byla Lady Gaga. Na otázku jednoho nejmenovaného novináře, zda se nebojí o negativní reakce ze strany vegetariánů a ochránců zvířat odpověděla, že se jen bojí, aby šaty díky silnému nasvícení nezačaly hnit. O obdobný poprask se na letošním London Fashion Weeku postarala Rachel Freire, která si na hlavní show oblékla své vlastní šaty ušité z 3 000 krvavých cecků.

Její róba sklídila ostrou kritiku a vlnu nevole, které však Rachel odolala se slovy, že chtěla pouze upozornit na to, kolik kůže se denně v módním průmyslu zbytečně spotřebuje a, že jedině, co on dělá je, že recykluje.

Marc Newson postavil veřejné toalety jako malou chaloupku s futuristickým interiérem

U příležitosti olympijských her v roce 2020 v Japonsku vznikl projekt The Tokyo Toilet. Místní nadace Nippon oslovila 16 architektů a designérů, kteří dohromady navrhli 17 veřejných toalet. Jediným designérem, který toaletu navrhl a není z Japonska byl Marc Newson. Nerealizovali se hned všechny toalety najednou. Nyní přišla řada na jeho návrh. Kombinuje beton, měděnou střechu a futuristický interiér.

Foto: Katerina Rýdlová a Body Moody

„Místo pro toaletu Urasando se nachází pod nadjezdem a je lemováno dvěma silnicemi. Uprostřed rušného místa jsem chtěl, aby stavba vyvolávala podvědomé pocity pohodlí, známosti a klidu a aby se stala užitečným a příjemným zařízením pro místní obyvatele i turisty,“ uvádí slavný designér australského původu Marc Newson. „Můj návrh připomíná lidovou japonskou architekturu a řemesla, například kamennou zeď a měděnou střechu Minoko, která se často vyskytuje ve svatyních, chrámech a čajovnách ve venkovských oblastech. Hlavní část stavby tvoří beton: materiál, který se v Japonsku používá ušlechtlejším a rafinovanějším způsobem než v jiných zemích. Stárnutí těchto betonových stěn spolu s patinou měděné střechy časem začlení stavbu do jejího prostředí, protože se stane zavedenou veřejnou službou,“ dodává. Interiér je navržen jako bezúdržbový v bleděmodré barvě. Má futuristický design s nádechem do retra. I přes malé velikosti stavby zde najdete tři různé zóny rozdělené na pánskou, dámskou a multifunkční, kde je vše nezbytné pro vozičkáře, hůře mobilní spoluobčany, přebalovací pult, lékárníčka a další pomocné vybavení. Zajímavostí je zaoblení rohů u dveří i jejich otevírání a kompaktnost prostoru. Marc Newson je jedním z nejvlivnějších designérů současnosti. Za dobu své stále strměji stoupající kariéry pracoval pro mnoho slavných světových výrobců a věnoval se mnoha rozdílným oborům od nábytku přes módní doplňky až po drobný produktový design nebo návrhy techniky jako jízdní kola nebo automobily. „Umístění rozhledny a její hmotové uspořádání reagují na to, že v údolí je budována nová přehrada Vodní dílo Vlachovice, na niž rozhledna nabídne výhled. Rozhlednu tvoří základní ortogonální rastr nosných dřevěných prvků, jenž je položen na betonovém soklu se stěnami z pohledového betonu. Tento betonový základ tvoří první podlaží, navazuje 5 dalších dřevěných podlaží s výškou 2,5 metru,“ uvádí architekti Ondřej Zámečník a Marek Tůma. „Celková výška rozhledny tak činí 15 metrů. Stavba využívá kombinaci dřevěných nosných prvků a ocelových styčniců, které zvyšují odolnost a trvanlivost namáhaných spojů. Nároky na údržbu minimalizuje použití modřínového dřeva a úprava ocelových prvků žárovým zinkováním. Nosný dřevěný rastr vyniká díky použití subtilních ocelových prvků, které jsou ze.

MAD staví nový letištní terminál s tvarem pírka pro letiště v čínském městě Changchun

Asi desetimilionové subprovinční čínské město Changchun bude mít nový již třetí letištní terminál. Navrhl jej mezinárodně uznávaný architektonický ateliér MAD a dostal tvar připomínající pírko. Designu stavby bude dominovat klenutá střecha, odkud se budou cesty rozdělovat do třech větví a dále pak k 54 vstupním branám pro letadla. Ročně má nový terminál odbavit asi 22 milionů cestujících.

„Budova terminálu byla navržena tak, aby letišti dodala lidsky působící prostor s uklidňující přítomností, a to jak z dálky, tak zevnitř. Když se návštěvníci blíží od stanice vysokorychlostní železnice Longjia nebo od parkovacího objektu, uvítá je jedinečný profil terminálu ve tvaru vějíře, který připomíná vznášející se pírko – což je narážka na letadla, která budou po celý den stoupat a klesat z jeho terminálů,“ uvádí hlavní architekt Ma Yansong. „Díky tříprsté struktuře chodeb obklopených oblouky si terminál zachová celkové harmonické uspořádání v návaznosti na terminály T1 a T2 a zároveň zvýší počet míst pro cestující v blízkosti letadel. Při vstupu se cestující setkají s velkým, nepřerušovaným přízemím, které poskytuje přímý přístup k metru, automobilové komunikaci

a dalším způsobům dopravy spojujícím terminál s větším areálem,“ dodává. Zajímavostí na novém letištním terminálu s výškou 49 metrů je hned několik a to například integrace nových technologií do letištní haly i odbavení cestujících.

Odbavovat je budou samoobslužné automaty s integrovanou bezpečnostní kontrolou. Další zajímavostí je integrace dopravy do terminálu. Metro je hned pod terminálem, parkoviště pro auta je 50 metrů a vysokorychlostní železnice do 200 metrů chůze. „Letiště CPK je jedním z nejlepších letišť na světě. Jsme hrdí a nadšení, že si nás společnost CPK vybrala jako autory tohoto projektu. Ve spolupráci s ním vytvoříme model budoucího zcela integrovaného dopravního designu. Věříme, že tento projekt způsobí naprostou revoluci v cestování po celé

Foto: Kateřina Rýdlová a Body Moody

zemi i mimo ni. Vize tkané architektonické formy je záměrně a silně vyjádřena.

Mohla by utvářet budovu a vést cestující jejími prostory a zároveň sloužit jako silný symbolický odkaz na bohaté kulturu. CPK zahrnuje přestupní náměstí na pozemní straně, které je oživeno bujnou zelení a zaplaveno přirozeným světlem. „Vize letiště CPK zahrnuje přestupní náměstí na pozemní straně, které je oživeno bujnou zelení a zaplaveno přirozeným světlem. V tomto živém prostoru by se lidé shromažďovali před cestou nebo při vítání návštěvníků. Náměstí spojuje tři hlavní druhy dopravy: leteckou, železniční a silniční. Působí jako ústřední bod systému a mohlo by podpořit přechod k efektivnějším a udržitelnějším způsobům dopravy. Náměstí by také bylo schopno pojmout budoucí nové technologie. Návrh zahrnuje jednoduchou souvislou klenutou střechu, která intuitivně směřuje cestující z náměstí k letadlům,“ dodávají architekti. Architekti svůj návrh, který předkládali do soutěže v roce 2020, výrazně upravili, aby optimalizovali čas výstavby, náklady a kvalitu. Jejich design je více postaven na prefabrikovaných dílech a možnost rozvíjení uzlu podle potřeb. Na začátku se počítá se 40 miliony cestujícími ročně,

Česká architektka postavila na Kostarice z místní jílovité půdy dvě vily Jaspis a Nefrit

Dagmar Štěpánová z ateliéru Formafatal navrhla na Kostarice další dvě vily, tentokrát v projektu Achioté. V podstatě identické objekty dostaly název Jaspis a Nefrit. Odlišuje je převážně barevnost, protože jednotný minimalistický design, využití místní jílovité půdy k výstavbě obvodových zdí a stylový interiér je naopak spojuje. Vlastní je sama architektka a architekt Karel Vančura, určené jsou na pronájem.

Mým záměrem bylo navrhnout udržitelné domy s biofilními interiéry, které budou sofistikovaně promyšlené a zároveň jejich tvarování bude silně minimalistické a čisté. Žádný zbytečný prvek navíc, ale také nic, co by chybělo. Architektura vil je záměrně svými štíhlými a ostrými linkami v kontrastu s bujnou tropickou vegetací, ale zvolené materiály a barevnost naopak s okolím dokonale splývají,“ uvádí Dagmar Štěpánová. „Jaspis vila (světlá) je odrazem JINové energie. Je propojená s oceánem a s nebem, nejen vizuálně, ale také svými vibracemi. Barevným konceptem v pískových odstínech reagují na toto propjení. Nefrit villa (tmavá) je odrazem energií JANGových.“

Ve vile Nefrit je cítit spojení se Zemí a s džunglí. I zde je zvolený barevný koncept reakcí na tyto energie a červeno-terakotová barva betonové podlahové desky propouští odstín místní půdy až do interiéru domu,“ dodává. Užiténá plocha každé vily je 90 metrů čtverečních, mají stejné dispoziční řešení i materiály a vybavení. Stojí vedle sebe a velmi pěkně se doplňují. Díky podnebnému pásu bylo možné využít skleněné příčky, vybudovat nenápadně skrytý bazén, obklopit dům tropickými rostlinami

a vybavit nábytkem i svítidly, jenž do místa skvěle zapadnou. Právě setření rozdělení interiéru a exteriéru je vedle jednoduchého designu budov to na nich nejzajímavější. Dvoupodlažní vila zaujímá výsadní pozici na pozemku o celkové rozloze 25 000 metrů čtverečních. Užiténá plocha vily je 570 metrů čtverečních.

Kromě velkorysých společných prostor (foyer, hlavní obytná místnost, kuchyně s jídelnou a obytná terasa u bazénu) se ve vile nachází celkem 5 ložnic s vlastní koupelnou. V suterénu vily najdete dětskou hernu, fitness, taneční místnost, šatnu, prádelnu a technické zázemí domu,“ říká architektka Dagmar Štěpánová ze studia Formafatal. „Inspirací pro návrhy interiéru nám byla jednak okolní divoká

džungle, ale také jsme se nechali inspirovat realizacemi brazilského architekta Paulo Mendez da Rochy. Betonové stěny jsou záměrně ponechány ve své surové podobě, které v kombinaci s interiérovými prvky, použitými materiály, vodní plochou a zelení vytváří nevšední prostředí – drsné a luxusní zároveň,“ dodává s tím, že řada prvků zde byla vytvořena na zakázku jako ornamentální cementová dlažba ze sousední Nicaragui. Na zakázku je místními řemeslníky vyroben u veškerý nábytek, případně bylo doplněno sériovým nábytkem, který však navrhli jihoameričtí designéři. Hlavní slovo zde kromě betonu mají materiály jako teakové dřevo, kov a len. Interiér oživují pastelové barvy. Kromě skvostného místa s jedinečným výhledem je důraz kladen také na okolní zeleň, kterou co nejbližší k obytným místnostem přivedl pražský ateliér Flera a zahradník Ferdinand Leffler. V interiéru nechybí ani výrazné české stopy jako například svítidla od značky Bomma. „Nenápadná barevnost fasád, stejně tak jako zelená střecha, nechává vilu ještě více splýnout s okolím.“

Všechny fasády orientované s výhledy do džungle a k oceánu jsou navrženy z velkoformátových hliníkových perforovaných dílců, které se jednak na slunci nerozpálí a navíc nerezaví. Při vysunutí slouží jako stínící prvky. Míra a vzor perforace se na každém panelu liší a vytváří tak zajímavou hru světla a stínů v interiéru vily. Tyto dílce jsou opatřeny nástřikem v barvě Cor-Tenu. Zadní plná fasáda je v celé své ploše obložena dřevěnými opalovanými prkny pomocí staré japonské techniky Shou-sugi-ban, která dřevo chrání před stárnutím a vnějšími vlivy,“ říká architektka Dagmar Štěpánová ze studia Formafatal k objektu čistých linií, který měl smazat hranice mezi interiérem a exteriérem. „Dispozičně je vila navržena ve stejně minimalistickém duchu, jako už napovídá její tvar. Podél plně zadní fasádní stěny jsme rozmístili

technické místnosti, sklady, koupelny a kuchyni. Zbytek se odehrává v otevřené dispozici, kde hranice mezi interiérem a exteriérem mizí a celý prostor je vnímán jako zastřešená terasa. Pomocí lehkých posuvných příček lze prostor proměňovat a dle potřeb vytvářet soukromé zóny,“ dodává architektka k vile, jejíž velkým bonusem je nejen okolní zeleň a výhled, ale také infinity bazén částečně krytý střechou domu jako ochrana před přímým sluncem. Užiténá plocha vily je velkorysých 298 metrů čtverečních a je ve své podstatě až na technické části a zázemí plně otevřený a variabilně dělitelný. Barevně je proto sladěn do teplých zemitých tónů s použitím přírodních materiálů. Až na výjimky byla většina vybavení vyrobena na zakázku a to u lokálních řemeslníků. Některé prvky byly naopak vyráběny v České republice, jako svítidla od Bomma. Zahradu a okolní zeleň navrhl zahradní ateliér Flera. Interiér domu je laděný do kombinace ocelové černé a betonu, což by pro někoho mohlo být příliš industriální a nehodící se do vesnického prostředí.

Vybavení je vesměs luxusní a v podstatě ateliérové. Najdeme zde velkou kuchyni s jídelním stolem a obývací částí. Dominující je zavěšený krb a výhled přes bazén do daleké krajiny. Dům nabízí mimo jiné i pracovnu, tělocvičnu a tři ložnice. 153 metrů čtverečních.

Rodinný dům u Českého ráje má fasádu z korku a částí střechy je napojen na příjezdovou cestu

V liberecké osadě Rašovka postavil pražský Ateliér SAD nezvyklý rodinný dům stojící téměř na vrcholku svahu s krásným výhledem do otevřené neoplocené krajiny s loukou v popředí. Jednoduše tvarovaný dům se sedlovou střechou je střechou napojen na příjezdovou cestu, má fasádu z korku a hlavní obytná místnost je hojně prosklená a otevřená do krajiny.

„Rodinný dům na Rašovce se nachází na jižním svahu Ještědského hřebene, v nadmořské výšce 600 metrů nad mořem, s nádherným výhledem na krajinu Českého ráje. Výhled a začlenění vnitřních prostor do krajiny byly jedním z hlavních motivů, které vedly proces navrhování domu. Krajina je otevřená, průchozí a dominují jí květnaté, neoplocené louky. Půdorys obdélníkového domu o rozměrech přibližně 22,5 na 7 metrů je orientován podél vrstevnic. Podél severní strany pozemku vede na vrcholu náspu cesta, na kterou musel být dům napojen. Část střechy budovy je proto nájezdová, určená k parkování vozidel. Přízemí

a hlavní plocha zahrady jsou pak 4,5 metru pod úroveň vozovky. Větší část budovy pokrývá sedlová střecha s proměnlivým sklonem od 43° do 30° na východním štítu. Štíhlá hmota domu se šikmo zařezává do strmého svahu silnice a hřeben jako by se svažoval do zahrady,“ uvádí architekti. „Hlavní vchod je na západní straně. Přístup je po venkovním schodišti podél kamenné zdi porostlé popínavými rostlinami.

Jinak kompaktní hmota domu je na východním štítu zcela otevřená a její plně prosklená stěna odstupuje od obrysové hrany pod úhlem. Tím se maximalizuje plocha výhledu a vzniká zastřešená terasa. Terasa přiléhá k jižní straně, kde je ve hmotě domu další otvor přesahující celou výšku patra. Prosklení se setkává s prosklením východního štítu ve dvou třetinách otvoru, bez rohového sloupu.

Nároží je tvořeno posuvnými portály, které je možné posouvat, čímž se hlavní obytný prostor plně propojuje se zahradou prostřednictvím terasy. Všechny ostatní obytné prostory v přízemí, včetně koupelny, jsou rovněž otevřeny do krajiny prosklenými otvory na jižní straně,“ dodávají. Interiér domu je laděný do kombinace ocelové černé a betonu, což by pro někoho mohlo být příliš industriální a nehodící se do vesnického prostředí. Vybavení je vesměs luxusní a v podstatě ateliérové. Najdeme zde velkou kuchyni s jídelním stolem a obývací částí. Dominující je zavěšený krb a výhled přes bazén do daleké krajiny. Dům nabízí mimo jiné i pracovnu, tělocvičnu a tři ložnice. Celková užitná plocha domu je 153 metrů čtverečních.

„Řešili jsme celkový koncept originální sítě čerpacích stanic ve Slovenské republice, který by se měl výrazně odlišovat od současného obecně přijímaného vzhledu těchto staveb. Koncept byl zpracováván univerzálně tak, aby si benzínka zachovala charakteristický vzhled od jednoetážové až po velkou dálniční,“ komentovali architekti z Ateliéru SAD. První takováto pumpa krom dvou čerpacích stojanů nabízí motoristům i odpovídající zázemí.

New York otevřel velkou výstavu Kubismus s díly Picassa a dalších velikánů

Do konce ledna je v newyorském muzeu The Met otevřena výstava Cubism, která návštěvníkům přináší radikálně nový pohled na kubismus. Stát se tak má díky zapojení do staré tradice malby trompe l'oeil neboli klamání oka. V expozici najdete díla slavných kubistů jako Pablo Picasso, Georges Braque nebo Juan Gris.

„Trompe l'oeil je autoreferenční umění zabývající se povahou zobrazení, které diváka svádí k percepčním a psychologickým hrám, jež komplikují definice pravdy a fikce. Mnohé vlastnosti, které jsou považovány za charakteristické pro kubismus, byly ve skutečnosti v průběhu staletí využívány specialisty na trompe l'oeil: důrazné plochá obrazová rovina, vpád reálného světa do světa obrazového, napodobování materiálů a zapojení nových tiskovin a reklamy plné kódovaných odkazů na umělce, mecenáše a aktuální události,“ uvádí kurátoři výstavy. „Kubisté Georges Braque, Juan Gris a Pablo Picasso v rámci tvůrčího soupeření parodovali klasické prostředky trompe l'oeil a vymýšleli nové způsoby, jak zmást diváka. Vedle kubistických obrazů, soch a koláží představí výstava kanonické příklady evropské a americké trompe l'oeilové malby od 17. do 19. století,“ dodávají. V bohaté expozici najdete kromě již zmíněných slavných tvůrců i díla dalších malířů jako Wallerant Vaillant, Cornelius Norbertus Gijsbrechts, Samuel van Hoogstraten, Marcos Correa, William Michael Harnett, Cornelius Norbertus Gijsbrechts a další. Zajímavostí je, že výstava je uspořádána k výročí 50 let od úmrtí Pablo Picassa v roce 1973. „Výběr z díla živoucí legendy a letošního jubilanta Theodora Pištěka s autorem připravil kurátor Martin Dostál. Výstava nabízí mimořádný průřez jeho tvorbou. Od dosud nevysta-

vených děl z období přelomu 50. a 60. let, jako je obraz Hudebníci nebo portrét filmového režiséra Františka Vláčila, který Theodoru Pištěkovi otevřel cestu k filmu,“ uvádí k výstavě galerie, pro kterou výstavu připravili kurátoři Petr Volf a Martin

Dostál. „Theodor Pištěk velmi dlouho „nevpuštěl“ tyto práce do souhrnu svého díla – Hudebníci dlouho viseli v kuchyni jeho mukařovského domu, po jejich restaurování pak byly okamžitě zakoupeny do pražské Kunsthalles; Portrét Františka Vláčila zase dlouho ležel na půdě, odkud ho svého času vyzvednul syn Jan a náročně zrestauroval. Vystavení těchto, a několika dalších obrazů, může vzbudit v jubilejním pištěkovském roce vpravdě malou senzaci,“ říká kurátor Martin Dostál. „Výstava jedné z nejvýraznějších postav českého poválečného umění Theodora Pištěka (*1932) v Galerii Zdeněk Sklenář je kromě jubilejního charakteru zajímavá také svým autorským konceptem – čelní představitel české hyperrealistické a veristické malby se zde ukazuje ve světle méně známých úseků tvorby, spjaté především s geometriem první poloviny 60. let,“ uvádí zástupci galerie k výstavě, která byla pro velký zájem prodloužena do 6. ledna

2018. „Theodor Pištěk je z mého pohledu dlouhodobě mylně a jednostranně interpretován. Tato výstava v intimním prostoru formou momentální zkratky představuje základní rys jeho tvorby: metafyzičnost. Pištěk není hyperrealista! Je romantický realista s metafyzickým základem, v němž tajemství je základním prvkem. To jej řadí mezi základní osobnosti jeho generace,“ říká galerista Zdeněk Sklenář. „V Lukáčově díle je zásadní zábavný proces tvorby. K labuti přistoupil jako k soše, kterou s dětskou radostí pomaloval a potagoval, aby vytvořil něco mezi street artovým objektem a abstraktní malbou. Makeeva ztvárnila půlku labuť, určenou k zavěšení na zeď jako reliéf, a vytvořila těžký nepřehlédnutelný model – černá, matná labuť s lesklými plameny je inspirovaná knihou Nassima Nicholase Taleba, která rozebírá fenomén nepředvídatelných událostí a následného chaosu,“ dodávají zástupci značky ke zbylým dvěma labutím. „V návaznosti na svěbytnou restaurační kulturu filmu

Dědictví aneb Kurvahošigitntág pokrýl Velčovský svoji labuť pivními zátkami různých značek. Vznikl tak pop artový kus, ve kterém se mostem mezi výtvarným a filmovým světem stává reklama,“ uvádí Nanovo.

Foto: Kateřina Rýřlová a Body Moody

Foto: Kateřina Rýdlová a Body Moody

Američané začali opět vyrábět kolekci nábytku Racine podle návrhu Franka Lloyda Wrighta

Americký výrobce kancelářského nábytku Steelcase se dohodl s nadací Frank Lloyd Wright Foundation a začíná vyrábět kolekci nábytku Racine, kterou slavný architekt navrhl v roce 1939 pro kancelářskou budovu SC Johnson. Do prodeje jdou opět dvě pracovní židle, jedno křeslo a pět modelů pracovních stolů. Cílí se spíše na domácí pracovny než klasické kanceláře.

„Moderní kolekce Frank Lloyd Wright Racine, která se řídí Wrightovými designovými principy, reinterpretuje původní řadu nábytku pro použití v širší škále pracovních prostor a prostředí,“ uvádí značka Steelcase, která byla založena v roce 1912 a byla tou, jenž v roce 1939 vyráběla první kolekci podle návrhu Wrighta. Znovu vyráběné kusy jsou připravovány jako vysoce sběratelské, funkční s veškerým charakterem původního nábytku pro SC Johnson.

Moderní verze těchto stolů, židlí a křesel přidává rozsáhlý výběr barev, čalounění a povrchových úprav dřeva, aby si potencionální zákazníci mohli vyjádřit svůj vlastní styl. Nejlevnější z kolekce je židle za 1 808 amerických dolarů, tedy asi 39 tisíc českých korun bez daní. Jeden z nejvýznamnějších amerických architektů Frank Lloyd Wright by v červnu oslavil 150. narozeniny. Za svůj život vytvořil více jak 1 000 návrhů a více jak polovina byla podle dochovaných zdrojů realizována. Nejslavnější je jeho rezidence Fallingwater a Solomon R. Guggenheim Museum. V mnoha směrech nadaný Frank Lloyd Wright se narodil 8. června 1867 v americkém Wisconsinu. Právě na University of Wisconsin začal studovat inženýrská studia, ale až však při práci na

výstavě Unity Chapel pod vedením architekta Josepha Silsbee se rozhodl stát se architektem. Později začal pracovat pro architektonickou firmu Adler & Sullivan a to až do roku 1893, kdy si otevírá vlastní ateliér. Wright byl známým zastáncem takzvané organické architektury, což znamená filozofický směr, kdy je propagována harmonie bydlení se světem přírody. Výsledkem takové architektury je integrace architektury, vybavení budovy a jeho nezbytného okolí do svého okolí tak, že se vzájemně propojují do jedné kompozice. Nejznámějším příkladem z jeho tvorby je Fallingwater neboli Dům nad vodopádem. Ikonická stavba byla postavena v roce 1939 v Mill Run ve státě Pennsylvania jako rezidence rodiny Kaufmannových. Víkendové sídlo se ladně vznáší nad řekou Bear Run a tvořeno je několikapatrovým obytným jádrem, odkud elegantně vystupují terasy směrem nad řeku i do okolní stran. Právě propojení použitých materiálů jako je kámen, kaskádovitě tekoucí voda a okolní zeleň, tvoří z domu jednu z nejslavnějších staveb v moderních dějinách architektury.

Wright však realizoval mnoho dalších rezidencí pro movité klienty. Z mnoha z nich jsou aktuálně stejně jako z Fallingwater muzea.

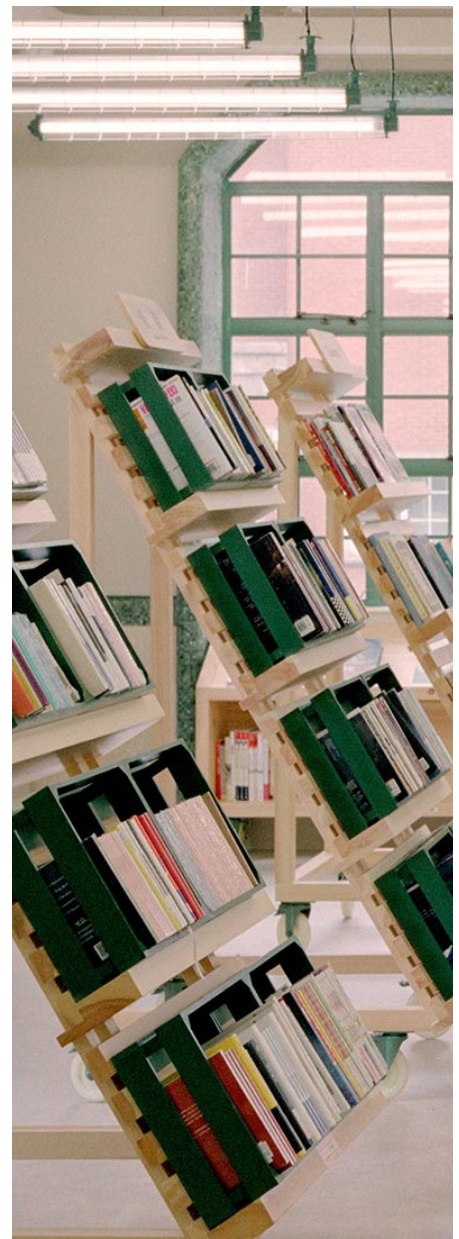
ARTISTS

Česká značka Lasvit vytvořila pro Jakarta světelnou instalaci Sound of Light z 1192 kusů křišťálu

„Přímo v rušném prostředí pulzujícího hlavního města Indonésie vytvořil Lasvit klidnou, harmonickou oázu, která uklidňuje smysly. Instalace Sound of Light kombinuje 1192 kusů českého křišťálového skla s dynamickými světelnými efekty, které umocňují a podtrhují rytmus témat hraných na klavír v hotelové hale,“ uvádí česká značka Lasvit ke svému hlavnímu dílu od Petry Junové, která k tomu dodává: „Sound of Light je umělecké dílo, které reaguje na hudbu a vytváří v hale útulnou a klidnou atmosféru. Zároveň je to velmi komplexní současná skleněná instalace.“ „Hotel St. Regis Jakarta oslavuje každodennost tím, že vytváří prostor pro všechny generace a rozmanité společenské události. Hotel jako takový zve své hosty, aby strávili čas poslechem hudby v rafinovaném jazzovém klubu. Skleněná instalace vyrobená společností Lasvit připomíná klapky saxofonu a jemně osvětluje centrální bar, čímž navozuje živou náladu,“ uvádí Lasvit ke druhé instalaci. Třetí instalace vzdává hold sopečnému reliéfu Indonésie a osvětluje taneční sál. „Déjà Vu navrhuje rozdělit dvoupatrovou fasádu vertikálně na polovinu, snížit její původní vizuální měřítko na výšku, čímž se vstup stane pro

veřejnost přitažlivějším. Zároveň jsou vstupní dveře záměrně odsazeny, čímž vzniká úkryt pro chodce. Líbivý prvek Déjà Vu začal dvěma dětskými atrakcemi umístěnými u vchodu, které nám vrací dětství. Využíváme výhod úzké chodby a znovu ji vytváříme; identifikujeme prostorovou hloubku prostřednictvím vrstev branek a otvorů. Stává se galerií, představuje filozofii značky Déjà Vu, proces renovace použitého zboží,“ uvádí designéři z Šanghaje. „Druhé podlaží je tržištěm s recyklovanými knihami. Po bouracích pracích se před námi jednou odhalí charakteristický prvek místa ze 70. let – velkolepé výkladní otvory.

Rozhodli jsme se jej tedy zdůraznit. S minimem nově postavených stěn chceme maximalizovat množství přirozeného světla v prostoru, abychom prostor prosvětlili. Tyto okenní otvory ze 70. let jsme dekorovali ručně vyrobenou mozaikou z recyklovaného přírodního kamene, čímž jsme ještě více umocnili jejich existenci a zarámovali venkovní prostředí do scén,“ dodávají s tím, že návrh trval dva měsíce a realizace následně tři měsíce.

Studenti z UMPRUM navrhli v projektu Unique Client módní kolekce pro nestandardní klienty

Po prezentaci projektu Unique Client v Miláně a Bruselu se nyní tvorba studentů Ateliéru designu oděvu a obuvi na UMPRUM prezentuje také v Praze. Pod vedením kostýmní designérky Simony Rybákové vznikla řada specifických návrhů pro klienty, kteří mají specifické potřeby nebo handicap a běžná móda jim tak není úplně souzená. Výsledné modely pak přímo na kliente nafotili studenti fotografie.

„V projektu Unique Client studenti revidovali stereotyp standardní postavy a normálního životního stylu či postojů. Stal se příkladem tzv. inkluzivního designu, který odmítá ambice navrhovat výrobky vhodné pro všechny bez rozdílu, a naopak zdůrazňuje potřebu věnovat těmto odlišnostem pečlivou pozornost a považovat je za těžiště procesu navrhování. Tím naplňuje zásadu, že oděvy by neměly být vyráběny pro každého, ale spíše s ohledem na individuální potřeby klienta,“ řekl prorektor UMPRUM Radek Sidun k projektu, který je možné vidět na letošní přehlídce Designblok 2022. „Hlavní téma semestrální výuky se zaměřilo

na fyzickou stránku ženského a mužského těla – její/jeho tělesnost a na komunikaci a psychologii práce s klientem. Fyzická stránka těla jako primární bod projektu byla zkoumána, analyzována a pozorována z mnoha úhlů pohledu a spolu s dobře formulovanými otázkami se stala základem pro výsledný projekt – kolekci oděvů pro konkrétního klienta. Zvláštní důraz jsme kladli na vnímání těl, které mají své fyzické zvláštnosti, deformace či anomálie vrozené, nebo získané úrazem či špatnou životosprávou, které dnešní oděvní výroba (individuální i konfekční) nemá obvykle ve svém hledáčku. V současné době kraluje móda, která se drží těla štíhlého. Lidé však mají i těla s určitými odchylkami od těch, které můžeme nazvat standardizované či anatomicky běžné konfekční postavy,“ dodává Simona Rybáková, pod jejímž vedením navrhovali studenti Júlia Sadloňová, Jan Smejkal, Jaroslav Vích, Kristýna Lovasová, Valerie Vrbová, Magdalena Rajnohová, Hana Valtová, Rajat Arya a Tereza Chytilová. „Jaký šperk si vytvořím, když jdu na rande se slavným architektem? Jaká jeho stavba je mi inspiračním zdrojem? Jaké příběhy, metafory, nebo symboliky jsou v mém šperku obsažené? To bylo jedno z témat, se kterým studenti ateliéru K.O.V. pracovali v rámci zimního a letního semestru akademického roku 2020/2021, během distanční výuky. Bez možnosti praktického vedení a využití technologického zázemí školních dílen si museli osvojit inovativní přístup a práci s netradičními materiály. Vystaveným kolekcím šperků předcházely dva intelektuálně stimulující semestrální úkoly. Nejdříve si z předloženého seznamu vylosovali jméno jednoho ze světových architektů a na základě výběru jedné jeho konkrétní stavby měli navrhnout kliku ke vstupním dveřím.

V druhém semestru následoval domeček pro panenku – Dollhouse. Procesem výroby zkoumáme materiál, objevujeme jeho možnosti, testujeme jeho limity a snažíme práci posunout nad rámec tradičních dovedností a technik,“ uvádí designérka a profesorka Eva Eisler.

Foto: Kateřina Rýdlová a Body Moody

